

(Политика, 11.2.2010)

Чињенице са којима свако треба да буде упознат и питања која захтевају одговоре

1. Једини непосредни извршилац злочина у Сребреници у јулу 1995. који је осуђен од стране Хашког трибунала јесте Дражен Ердемовић, Хрват из околине Тузле. Склопио је договор са тужилаштвом и осуђен је на минималну казну, на основу сопственог признања, чији је садржај неколико пута мењао. Кључна тачка договора са тужилаштвом била је да мора сведочити против српских оптуженика. Зашто српска држава треба да преузме одговорност за злочине босанског Хрвата Ердемовића, и то на основу његовог контрадикторног и непоузданог сведочења?

2. Ердемовић је наводно припадао тзв. Десетом диверзантском одреду Војске Републике Српске, мултинационалној јединици састављеној од Срба, Хрвата, Словенаца и муслимана. Он је именовао још седам наводних саучесника у стрељањима – од којих су се неки борили у Африци као плаћеници западних војски. До дан-данас, ни Хашки трибунал, ни Србија, ни БиХ, ни било која друга држава нису подигли оптужнице против тих људи, иако су им доступни. Шта се жели сакрити?

3. На Меморијалу у Сребреници стоји број „8372...“, али тај број укључује и оне који се још воде као „нестали“, а три тачке после овог броја значе да није коначан. Како се за нестале може тврдити да су „жртве геноцида“ ако на њима није извршена обдукција, нити се зна да ли су уопште мртви?

4. Према последњим форензичким анализама, укупан број тела ископаних из масовних гробница је испод 2000, од којих се за 442 може са сигурношћу тврдити да су жртве стрељања, јер су имали везане руке. То је скоро 8.000 мање од броја који се јавно доводи у везу са „геноцидом“ у Сребреници.

5. Највиши цивилни представник УН на терену у јулу 1995, Американац Филип Корвин,

већ годинама тврди да је тада у Сребреници убијено „око 700“ босанских муслимана – и да је разлика између тог броја и броја од 8.000 који се стално пропагира – политичка. Није ли Сребреница, кроз лицитирање бројевима, очигледно исполитизована?

6. Комисија Владе Републике Српске никад није признала „геноцид“, већ је ту реч употребила само као цитат пресуде генералу ВРС Радиславу Крстићу. Комисија није усвојила ни број од „8.000 стрељаних“, иако је била подвргнута огромним западним притисцима; нити је изјавила да су сви на списку несталих убијени и мртви, већ да ту има и живих и оних који су страдали у борбама и пре 1995, као и оних који су касније умрли природном смрћу, док је за неке утврђено да су променили идентитет и да живе на другим местима, а за друге да су издржавали казну за кривична дела.

7. Према пресуди Међународног суда правде, Србија не сноси одговорност за „геноцид“, нити је учествовала у његовој припреми или извођењу. Самим тим, Србија нема никакву обавезу да усвоји било какву „декларацију о Сребреници“.

8. Ако Србија преузме одговорност за дешавања у Сребреници, она може бити изложена тужбама за баснословне одштете. Да ли је то рачун који можемо да платимо и да ли је то наслеђе које треба да оставимо потомству?

9. Усвајање ове резолуције мотивисано је и резолуцијом коју је у јануару 2009. изгласао Европски парламент. Унутрашња противуречност те резолуције огледа се у ставу „Е“, где јасно стоји да „упркос огромним напорима... досадашње истраге не дозвољавају потпуну реконструкцију догађаја у и око Сребренице“, што апсолутно искључује самоуверено доношење коначних закључака о том сложеном догађају, а посебно олако коришћење најтежих правних квалификација у односу на државу Србију и њене грађане. Ако права истина о Сребреници, која ће кад-тад бити установљена, буде демантовала садржај евентуалне резолуције Народне скупштине – како ће се народни посланици који буду гласали за њу искупити пред историјом и пред својим потомцима?